

VICEADMIRAAL FANHO

De planeet Procopius hangt als een blauw-witte bol tegen de achtergrond van zwart en sterren, een beeld waaraan de bemanning van passerende sterrenschepen allang gewend is, maar dat hoe dan ook opmerkelijk blijft. Er wordt beweerd dat de planeet op Aarde lijkt, de plek waar ver in het verleden de mensen vandaan kwamen. Deze planeet is eerder klein en heeft maar een zwaartekracht van 0,7 g, zodat het leven voor bewoners van andere stelsels die tot het Xanthi-rijk behoren er aangenaam is, zeker voor diegenen die van zwaardere werelden komen.

Om de zon, Glaus 77, een gele ster, draaien nog vijf andere planeten, waarvan behalve Procopius alleen Gellimer nog bewoond is, een rots- en zandwereld, groter dan Procopius maar dunner bevolkt. De mensen die daar wonen, hebben zich aan het harde leven aangepast. Ze zijn welvarend geworden dankzij de zeldzame ertsen die makkelijk van het oppervlak van de planeet te oogsten zijn. Gellimer heeft geen manen, maar Procopius heeft er twee: de kleine heet Junior en de grotere Senior, en op allebei wordt ook erts gedolven. Dat werk wordt, zoals elders in het Rijk, bijna uitsluitend door machines gedaan, maar er zijn mensen nodig om toezicht te houden op het hele proces van ontginnen, verwerken en vervoeren van de zuivere delfstoffen. Al bij al zijn deze werelden schatkamers gevuld met grondstoffen die de Mensheid nodig heeft.

De bewoners van deze oorden maken dus allemaal deel uit van het Xanthi-rijk. Maar zoals op andere manen en planeten hebben

ze een sterk ontwikkeld gevoel voor eigenheid en onafhankelijkheid. Ze zijn door strenge contracten en reglementen gebonden aan de Keizerlijke Administratie op Shàng Tai, de thuisplaneet van het rijk. Dat is velen een doorn in het oog. Sinds de nieuwe keizer recentelijk aan de macht is gekomen, roeren politieke partijen die meer onafhankelijkheid willen zich steeds heviger, maar het bestuur van het Xanthi-rijk zorgt er met ferme hand voor dat die onafhankelijkheid er niet komt.

Het gezag wordt in de eerste plaats uitgeoefend door middel van de Keizerlijke Marine, waarvan de legioenen voortdurend patrouilleren in de zes externe zonnestelsels van het rijk (het zevende stelsel is dat van de thuiswereld, rondom de zon Tián Yi, dat door een apart en groter legioen van de marine beschermd wordt). Het Vierde Legioen, dat de bewaking in het Glaus 77-stelsel op zich neemt, staat onder bevel van viceadmiraal FanHo en telt zeven sterrenschepen, waarvan de kruiser Eeuwige Rivier de grootste is. Het zijn allemaal donkergrijze afgeplatte cilinders met merktekens in geel en goud. Ze zijn uitgerust met genoeg zware wapens om dreiging van welke aard dan ook aan te kunnen. Daar is doorgaans geen complexe technologie voor nodig: om het even welk projectiel met grote snelheid gelanceerd is in de ruimte vernietigend voor een ander ruimteschip.

Overigens heeft geen van de andere planeten van het rijk oorlogsschepen, noch een leger van enig formaat. Maar technisch gezien is het mogelijk om elk schip snel om te bouwen tot een militair vaartuig. Alle werelden van het rijk horen eensgezind achter de Xanthi-keizer te staan. Maar de marine wil geen risico's lopen: de energiewapens van de Eeuwige Rivier verplaatsen

een plasmagolf met de halve lichtsnelheid. Dat moet volstaan om zelfs een kleine maan te splijten.

Doorgaans kruist de vloot van het Vierde Legioen in de baryonische ruimte tussen de planeten van Glaus 77, en pas wanneer er van het ene zonnestelsel naar het andere gereisd moet worden, begeeft hij zich door De Leegte. Het is een indrukwekkend spektakel: zeven schepen van tussen de halve en de anderhalve kilometer lang verdwijnen, op weg naar hun verre bestemming, plots in het niets, om later en elders weer ineens uit datzelfde niets op te duiken.

Het blijft een vorm van magie.

Maar het is ook een zorgwekkend manoeuvre, omdat je in De Leegte nu eenmaal geen houvast hebt over waar je bent en waar je terechtkomt. En nog minder over hoelang het duurt om van het ene punt naar het andere te reizen. Je weet wat je startpunt is en je bepaalt wat je bestemming is, maar wat daartussenin gebeurt, daar heeft geen mens enig idee van. Schepen die gelijktijdig vertrekken, arriveren zelden op hetzelfde moment. Dat maakt het managen van een vloot moeilijk.

Het komt erop neer al je schepen van de juiste coördinaten te voorzien, maar ervoor te zorgen dat die coördinaten ook niet te dicht bij elkaar liggen, om bij de aankomst botsingen te vermijden. Het feit dat de schepen dan soms op enkele uren afstand van elkaar arriveren, moet je voor lief nemen.

Viceadmiraal FanHo heeft daar genoeg ervaring mee. Ze is tijdens de voorbije twintig jaar opgeklimmen van onderluitenant tot bevelhebber van de vloot, geliefd bij de bemanning en soms met achterdocht behandeld door andere hogere officieren, zowel van de andere vloten als in de Keizerlijke Admiraliteit (het cen-

trale commando van de marine). Omdat ze alle rangen en heel wat functies heeft doorlopen, weet ze precies waar haar officieren op de brug mee bezig zijn. Ze kent de plattegrond van elk schip van haar vloot vanbuiten en ze weet welke wensen gewone mariniers koesteren.

Na zes maanden patrouilleren in het Glaus 77-stelsel heeft de vloot nu een wel heel speciale opdracht gekregen. Een opdracht die FanHo niet zint, in de eerste plaats omdat ze van mening is dat een dergelijke opdracht niet door een eenheid van de marine uitgevoerd moet worden. Ze vindt het een taak voor verkenningsschepen van het ministerie van het Hart, verantwoordelijk voor wetenschap en technologie. Of, als het dan echt moet, door het ministerie van de Sterren, dat zich bezighoudt met interplanetaire betrekkingen. Het is een klus voor wetenschappers, niet voor soldaten.

Maar geen van de hoofden van die ministeries ziet het verkennen van onbekende delen van het heelal als zijn of haar voornaamste taak, en dus hebben ze in samenspraak met ambtenaren van de keizerlijke hofhouding besloten om de opdracht naar de marine door te schuiven. En daarom is het nu dus de nieuwe opdracht van FanHo: het grote onbekende opzoeken en onderzoeken. Verder en dieper de ruimte in.

Op de brug van haar vlaggenschip laat ze niet blijken wat ze er zelf van vindt. Ze heeft een opdracht gekregen voorzien van het keizerlijke zegel, en dat is het dan. Ze is een officier in dienst van de keizer, en haar persoonlijke mening doet niet ter zake. Maar zeven marineschepen uitrusten en die voor enkele weken of misschien maanden naar een onbekend deel van de Melkweg

sturen, lijkt haar overdreven. Het is verspilling van tijd en middelen.

Niet dat er ergens tussen de planeten van het Xanthi-rijk een oorlog moet worden uitgevochten. Want ondanks de roep om onafhankelijkheid links en rechts kijkt iedereen uit naar wat de nieuwe keizer van plan is, en welke koers hij zal gaan varen. Komt er meer economische samenwerking met de rest van de Mensheid (die grote bubbel van menselijke en andere beschavingen), en worden ook de minder welvarende gebieden binnen het keizerrijk niet vergeten? En wat te verwachten van de intentie van het hof om nu eindelijk officiële contacten te leggen met de Verenigde Mensheid, in het bijzonder met de Interplanetaire Raad?

Dat wordt zo langzamerhand wel tijd, vinden sommigen aan het hof en binnen de ministeries. En aan de andere kant zijn er, zoals altijd, ook tegenstanders.

Dus is viceadmiraal FanHo bereid om deze opdracht te nemen voor wat hij is, namelijk een makkelijke maar vooral ook zinloze verkenning van een stuk ruimte. In het beste geval zal er contact gelegd worden met de een of andere intelligente levensvorm waarmee het Rijk misschien economische betrekkingen kan aanknopen. Zo'n proces kan decennia in beslag nemen, maar dat is niet haar probleem. Haar probleem is hoe ze de bemanning van zeven schepen tijdens deze missie moet bezighouden. Want veel zal er niet te beleven zijn.

De hele vloot zal, op de bestemming aangekomen, het grootste deel van de tijd in de baryonische ruimte doorbrengen, en daarbij relatief korte afstanden tussen planeten binnen een nieuw zonnestelsel afleggen. FanHo weet dat ze verkenners zal uitzenden naar planeten en manen die er interessant uitzien. Ze zal zelfs ex-

pedities uitrusten naar sommige van die planeten, en dat is waar veel van de bemanningsleden naar zullen uitkijken. Vaste grond onder de voeten: het is een niet te verwaarlozen ervaring, waar zelfs ervaren ruimteratten van tijd tot tijd naar hunkeren.

Maar als ze pech hebben, vinden ze alleen maar planeten waar elke vorm van leven onmogelijk is, en waar kolonisten dus niet naartoe kunnen. Dat zou een ontgoocheling zijn.

De reis voert hen in elk geval een heel eind van het keizerrijk vandaan: vijftienhonderd lichtjaren, verder dan een Xanthi-schip ooit kwam. Verder dan een mens ooit reisde, want zelfs de Verenigde Mensheid heeft deze contreien nooit bezocht. De planeten van het keizerrijk vormen een soort van buitenpost, de verst van Aarde gelegen menselijke kolonies van de Mensheid sinds de Grote Uittocht, tweeduizend jaren geleden. Hier stopte destijds de expansie in deze richting van de ruimte.

Tot nu toe. Want dat gaat dus wellicht veranderen. FanHo en haar vloot zijn in feite pioniers.

Vijftienhonderd lichtjaren van Xanthi vandaan bevindt zich een zonnestelsel met verschillende mogelijk bewoonbare planeten, recent ontdekt dankzij nieuwe, extreem krachtige telescopen. En de hofhouding van de keizer wil het rijk maar wat graag zo ver uitbreiden. Zeker nu de Verenigde Mensheid voor de poorten van het rijk staat.